

Ernst Cassirer se zabýval jazykovou formou, aby potvrdil a dokumentoval teze své filosofie kultury. Vedle obecného filosofického idealismu, vycházejícího z filosofie I. Kanta, to byla především představa heterogenosti kultury, jejího účelu a obecného trendu jejího vývoje. Jeho představy o vztahu vědomí a symbolických forem lze komparovat s moderními směry kognitivní vědy, především konekcionismem a enaktivismem.

Jazyk podle Ernsta Cassirera má jiné funkce než ostatní kulturní formy a tyto funkce ovlivňují jeho podobu. Jazyk podle Cassirera nepředstavuje kopii skutečnosti, ale zahrnuje specifický způsob konceptualizace, pro který je na rozdíl od jiných kulturních forem typická především větší konkrétnost. V průběhu jeho vývoje tato konkrétnost ustupuje do pozadí, ale nikdy se zcela neztrácí. Na tomto základě konstruuje Cassirer evoluční posloupnost jazykových jevů, která předpokládá nižší postavení neevropských jazyků. Přestože lze některé podobné pokusy vystopovat i v současnosti, Cassirerův ani jiný evolucionismus nelze přijmout. Znaky primitivnosti a vyspělosti se nedají generalizovat na žádné rozdělení primitivních a vyspělých jazyků a měřítko vyspělosti užívané Cassirerem si vzájemně odporují. Cassirerova představa jazykového vývoje zhruba odpovídá morfogramatickému cyklu, který ovšem nelze pokládat za lineární evoluci.

Cassirerovy závěry o obecné podobě jazyka odpovídají řadě poznatků moderní kognitivní lingvistiky, třebaže v ní kulturní specializace jazyka hraje menší roli. Společné mají také přesvědčení o hlubší jednotě mezi jazykem a ostatními kognitivními schopnostmi. Cassirerův rozbor způsobu vyjadřování kategorií času, prostoru, čísla, pojmu a vztahu zdůraznil rozmanitost formování jazykového obrazu světa a moderní výzkumy hranice nám známé rozmanitosti posunuly ještě dál. Cassirerova práce tak ukazuje mimo jiné na nezastupitelnou úlohu jazyků mimoevropských společností na studium vztahu jazyka, myšlení a kultury.